

Bez Božje pomoći sve je ništavno

U Božićnoj poruci Gospa nam govori o sakramentu krštenja kroz koji smo dobili pečat Božjeg poziva i Božje ljubavi! Življeno krštenje čini nas svjedocima te ljubavi prema svakom čovjeku koji nam po majci Mariji postaje brat ili sestra. Maja Sansović predsjednica je udruge „Gledati srcem“ iz Zagreba, koju smo upoznali za čestih posjeta Majčinu selu, kojemu donosi pakete pomoći. S njome smo razgovarali o ljubavi prema potrebitima.

Priredila Paula Tomić

Molim Vas, predstavite se našim čitateljima.

Rođena sam u Zagrebu, gdje i danas živim s majkom Ankom. Nakon završene gimnazije upisala sam studij ekonomije. Samo s jednom plaćom u obitelji bilo je teško studirati pa sam se zaposlila u jednoj medijskoj agenciji. Od djetinjstva osjećam veliku ljubav prema ljudima u potrebi, prema starijima, osamljenima i onima koji trebaju tuđu pomoć. Osobito sam vezana uz djecu koja su sama i bez roditeljske skrbi. Ta moja ljubav svakog je dana jačala i jačala te sam jednoga dana donijela odluku: ostavit ću stalno zaposlenje, dobru i sigurnu plaću na kojoj bi mi mnogi Hrvati zavidjeli. Medijski život, izlaske, prezentacije, pozivnice... zamijenit ću humanitarnim radom za osmijeh i zagrljaj djece koja trebaju pomoć.

U kakvu ste obiteljskom ozračju odgajani?

Odrasla sam u katoličkoj obitelji. Velik utjecaj u odrastanju u vjeri imala je moja majka, koja se kao lavica borila da na asfaltu velegrada zadržim prave vrijednosti katoličke djevojke. Uz Božju pomoć i zaštitu Blažene Djevice Marije nije bilo teško ostati na putu koji mi je odredio dragi Bog.

Odakle nadahnuće za pomaganjem drugima?

Još kao djevojčica osjetila sam potrebu da pomazem drugima, slabijima, starima i nemoćnima. Mislim da od rođenja imam dar ljubavi za druge.

Živjeli smo skromno, ali mi ništa nije nedostajalo. Ono što sam imala, voljela sam podijeliti s onima koji nemaju i pri tome sam osjećala veliku sreću i zadovoljstvo. Davno sam shvatila prvo pravilo: „Ako sama poje-

dem vrećicu bombona, boljet će me trbuh. Ako podijelim tu vrećicu bombona s onima koji nemaju, dobit ću osmijeh i zagrljaj.“ A, ima li što ljepše od osmijeha?

Vaši susreti s Međugorjem?

Kao mala djevojčica od 4-5 godina sa svojim sam roditeljima dolazila u Međugorje. U to vrijeme nisam znala što se to događa. Moja majka, očarana ovim prekrasnim mjestom, uzima me za ruku te nastavljamo zajedno hodočastiti svih ovih godina. Međugorje je moje mjesto molitve i mira. Ono je mjesto Gospine škole koju sam prohodala u duhu i u vjeri. Naučila sam moliti i slušati. Naučila sam molitvu bosih nogu po užarenom hercegovačkom kamenu i plavih prstiju kada puše bura i kada je zima.

Svaki je moj dolazak u Međugorje kao da sam „kod kuće“. Tijekom prošle godine dolazila sam skoro svaki mjesec. U petak poslije posla sjela bih u autobus, vozila se cijelu noć, a ujutro sam bila pred kipom naše Majke. Svaki me tjedan primala raširenih ruku i učila me ljubavi prema drugima. Penjući se na Brdo ukazanja i Križevac, sudjelovanjem na svetoj Misi, klanjajući se Presvetom oltarskom sakramentu uvjerala sam se – u Međugorju se Nebo spojilo sa Zemljom.

Kako ste došli do Majčina sela? Što ste već napravili za Selo?

Moja prijateljica Amanda Filipović volontirala je u Majčinu selu. Posjetila sam je, upoznala sam djecu iz prve kuće, tetu Lenku, sestru Kristinu, fra Svetozara Kraljevića i brzo sam shvatila kakve su potrebe Majčina sela te sam se odlučila uključiti u „mali projekt“ Majčino selo Međugorje. Mail koji sam poslala svojim prijateljima i kolegama s posla pokrenuo je „lavinu“ poziva. Bila sam sret-

na što se odazvalo toliko ljudi. Donosili su pakete hrane, kozmetike, školskog pribora, odjeće, igračaka i svega što je bilo potrebno. Osobno sam pakirala stvari u kutije i putne kovčuge i to automobilom ili autobusom dostavljala u Međugorje. Bilo je mnogo truda i nespavanja – ali sam bila sretna kada sve dobro prođe i ujutro stignem u Majčino selo.

U Međugorju sam upoznala obitelj Andre Sivrića. Svi njegovi ukućani nesebično su mi pomagali u skladištenju paketa ili transportu do Sela. Hvala im od srca što su uvijek „gledali srcem“ te mene primali u svoju kuću kao svoje dijete i dio svoje obitelji.

Potaknuta tim malim projektom pomoći, u Zagrebu sam osnovala udrugu „Gledati srcem“ (www.gledati-srcem.hr) i pokrenula razne projekte humanitarne pomoći. Uz donaciju u stvarima udruga je slala i novčanu pomoć.

Vaša je pomoć stigla i do Afrike?

Želja za Afrikom i odlazak u misije godina ma je postojala u mom srcu. Dobila sam informaciju da mogu volontirati u sirotištu sv. Antuna u Songei, na jugu Tanzanije. Moja prijateljica Željka Čurin i ja otputovale smo zajedno u tu daleku zemlju. Osim pomoći u sirotištu kod djece bez roditelja, uključile smo se i u program i popis djece za kumstva po afričkim selima. Kumstvo znači popisati siromašnu djecu i pronaći im kumove u Hrvatskoj koji će godišnje izdvojiti 100 EUR za školovanje jednoga djeteta. To će dijete dobiti knjige, torbu, odjeću, uniformu, plaćenu školarinu, jedan dnevni obrok i sve što je potrebno jednom školarcu.

Naš zadatak bio je, nakon volontiranja u sirotištu na jugu Tanzanije, otputovati na sjever u Morogoro popisati djecu. Tamo smo otišle u hrvatsku katoličku misiju Dakawa, koju s Božjom pomoći vode don Dražan Klapčević i don

Nikola Sarić. Na području naše misije nalazi se pleme naroda Masai. Taj je narod drugačiji od ostalih Afrikanaca, s drugačijom je kulturom i izgledom, i plijenio je našu pozornost.

Izgradili ste i školu?

Prvi susret s Afrikom bio je šokantan. U mojoj glavi nevjerica – kako se može tako živjeti? Ovo je 21. stoljeće, ljudi hodaju po Mjesecu. Na svakom koraku jad i bijeda, siromaštvo, razne bolesti, opasne divlje životinje. Žive u nastambama od blata, bez struje, vode. Hodaju u dronjcima. Ne posjeduju ništa materijalno. Samo prašina i užareno sunce, a kada pada kiša ostaju bez kuća jer ih voda odnese.

Obilazeći s velečasnim Dražanom Klapčevićem područje naše katoličke misije Dakawa, dobro smo upoznali njihove potrebe i već tada sam znala da moramo nešto napraviti za taj narod. Ne možemo se vratiti kući u Hrvatsku, svojoj obitelji i prijateljima i samo pričati kako je teška situacija u Tanzaniji. Ideja je stvorena: graditi školu. Don Dražan ima projekt, a udruga „Gledati srcem“ financirat će njezinu izgradnju.

Poslije povratka u Zagreb krenuli smo u ostvarenje projekta koji smo nazvali „kamen po kamen, cigla po cigla, škola u Mago-gu, Tanzanija“. Da bismo prikupili financijska sredstva, pripremamo i održavamo prezentacije projekta i misijskog rada s plemenom Masai u župama u Zagrebu i okolici, održavamo humanitarne koncerte i razne druge priredbe. Zahvaljujući dragome Bogu i svim dobrim ljudima koji gledaju srcem, naša škola je za 10 mjeseci dobila i krov. Sada nam nedostaju klupe, stolovi, sanitarni čvor, kuhinja (djeca će u školi imati jedan dnevni obrok) i kuća za učitelje koji će tamo živjeti. Škola će primiti 150 djece, gradi se u šikari, daleko od grada. Školska godina počinje u siječnju, a završava u prosincu. Nadamo se da ćemo već početkom 2012. završiti izgradnju glavnog objekta i da će naša dječica u novoj školskoj godini krenuti u novu školu. Sada ona pješače u školu i do 12 km – ako su uopće imala novaca uplatiti kloru u kojoj će sjediti.

Škola je za njih put u slobodu i zalag za bolju budućnost. Mnogi su se dječaci izjasnili da žele u školu i da bi htjeli biti svećenici. Nekoliko njih sada pohađa bogoslovni fakultet. Školovanje je za njih preskupo, zato tražimo kumstva za naše bogoslove.

Naša katolička misija Dakawa veliki je radnik Božjeg cvijeća – djece koji žele biti Kristovi vojnici.

Što je za Vas ovaj humanitarni rad?

Moj rad je odgovor dragom Bogu: „Evo me, pokazao si mi malene, hvala ti!“ Teško mi

je u nekoliko riječi opisati što osjećam. To je posao koji ima smisla. Započeti i završiti dan s molitvom uz njihov osmijeh koji ne zaboravlja, uz pjesmu i ples kojim slav Boga dok prisustvuju sv. Misi – to je prekrasno. Nema ljepšeg osjećaja od osmijeha, zagrljaja i poljupca djeteta. Upravo su takva djeca: nasmijana, radosna, željna obrazovanja i barem jednog obroka dnevno.

Citirala bih Sinišu Glavaševića koji je, gledajući djecu kojima je rat ukrao djetinjstvo, rekao: „Zaustavite svijet, zaustavite vrijeme ako ne stignete dati djeci sve što im treba do odrastu u čistoj ljepoti, jer za ono što se događa nisu kriva djeca.“

Pričala sam djeci u Tanzaniji o djeci i Majčina sela u Bijakovcima. Nacrtali su i poslali crtež – srce zahvale, koji se nalazi na zidu u prvoj kući u Majčinu selu. Na našem filmu „Misijsko putovanje 2011.“ djeca iz sirotišta sv. Antuna na hrvatskom jeziku pozdravljaju djecu Međugorja – ima li što ljepše?

Djecu Afrike i djecu Majčina sela naša draga Gospa zagrlila je svojim plaštem!

Ovaj moj humanitarni rad odgovor je na ono što nisam razumjela kada sam kao djevojčica dolazila u Međugorje. I ja sam morala proći Gospinu školu da bih znala kako ovaj moj posao ima smisla.

Poruka drugima?

„Svako je dijete neprocjenjivo vrijedno. Svako je Božje stvorenje“ (Majka Terezija). Te riječi moto su moga životnog puta davanja i pomagiranja drugima. Svi bismo trebali pogledati ljude oko sebe, poslušati ih, pomoći im lijepom riječju, molitvom... Divno je davati sebe za druge i ne očekivati plaću. Znajete da i najmanja pomoć, materijalna ili financijska, mnogo znači. Kada se mnogo nas složi, i uz malu financijsku pomoć gradimo školu u Africi, napravimo pakete za mnogobrojne obitelji, pomognemo djeci slabijega imovinskog stanja, zaustavimo tugu i suzu u dječjem oku... Pružajući pomoć, s crnim i bijelim rukama radimo divan šareni mozaik sreće i ljubavi. U svome humanitarnom radu susrela sam divne i plemenite ljude koji gledaju srcem na ljude u potrebi. Hvala dragom Bogu i našoj Gospi, i svim ljudima koji su pomogli da ideja o gradnji škole u dalekoj i siromašnoj Africi bude ostvarena. Hvala svoj djeci koju sam susrela u svom životu jer su učinila moj život bogatim.

Planovi za budućnost?

Uz Majčino selo i Afriku kojoj ću se uvijek vraćati, nadam se da će udruga „Gledati srcem“ pokrenuti i neke projekte u Hrvatskoj. Imam ideje, volju, želju, ljubav u srcu, ali to predajem dragom Bogu jer bez njegove pomoći sve je ništavno.